

Po škole 2010 – stanoviště 14

Kód stanoviště: menhir

Je vedro na chcípnutí a já a můj nejlepší kámoš Tom usrkáváme svůj drink v jednom ošuntělém texaském baru, já tequila, on whisky, opodál se brácha flegmaticky opírá o pult, jako obvykle. Beze spěchu dopjím tequila, poručím si gin, Tom už nechce, místo toho mizí směrem k WC, řekl bych, že se mu z toho skoro toxického puchu kolem zvedl kufr. V rohu baru furt hraje telka, brácha na ni civí, no jo, dávají box nebo wrestling, to je jeho, už jako děcko si věšel na zeď plakáty toho slavnýho boxera z Quebecu. Tom se ze záchoda vrací s frajerkou pověšenou na krku, fuj, vypadá jak nějaká ubohá zdrogovaná squaterka, zato Tom září div ne jako stowattová žárovka, na ženský je fakt expert. V telce teď hraje saxofon, Tom ji táhne na parket, tančí s ní swing s cigárem v hubě a plazí se po ní, ona čumí jak debil, má IQ maximálně tak dvacet. Ježíš, ti magoři přešli do twistu a přitom to je furt ta samá hudba, čůza kráká o tom, že ráda plave a že si vezmou taxík a vyrazí do aquaparku, pitomci. Mizí spolu po anglicku, Tom však záhy přibíhá zpátky, vypadá jak postříkaný od minimaxu a vyflusán, jak kdyby byl na squashi, prý mu šlohla walkmana. Objedná si Aquilu, aby vystřízlivěl, chvíli na ni čučí jak vorel, a pak vybíhá za frajerkou svíraje v pazouře browning, že jí přivodí exitus. Za malý moment přijíždí záchranka, a taky extravagantní funebrák, má divné jméno, Quido Zweig, to mi něco připomíná. A hned na to novináři a fotograf, bulvár, jak jinak, chtěli by interview, přesvědčuju je o své donquijotské snaze nestát se ztracenou existencí, snad úspěšně. Vzápětí zazní kvílení sirén a zvuk motoru připomínající špatně seřizenou Husqvarnu, před barem zastavuje policejní BMW a z něj lezou ven arogantní fízlové v reflexních vestách. Tři benga vtrhávají do baru a vybafnou nikdo ani hnout, u dveří se hroutí nějaká peroxidová blondýna, jakási hysterka řve, dvě squaw se snaží zmizet oknem. Potom už si vzpomínám jen na psychologa připomínajícího buď Freuda, nebo blázna, co mi mává před očima chronometrem s nápisem Quartz Switzerland, Made in China, to jsou ale paradoxy. Inu, tohle je konec mého příběhu, trochu z Hollywoodu, krve plno, jen sex se v něm neobjevil, jenže co už, jsem flegmouš, requiem nechci, díky, je mi tu dobře.

(příběh najdete na druhé straně)

„To je on!“ vyjekl Srdcový J. „Zase!“

Srdcová devítka byla blíž. „To **byl** on,“ opravila ho tiše. „Je mrtvý.“

Shlukli jsme se kolem těla. Nebyla to přirozená smrt. Někdo si dal velmi záležet. Někdo s jistou dávkou zvrhlé elegance. „Nikde ani kapka krve.“

„Myslel si, že bez těch karet ho nenajdou. . .“

„No, on v to spíš doufal,“ podotkl Křížový J. „Ve skutečnosti musel vědět, že to je jen závod o čas. Snažil se ho získat co nejdříve pro nás. Naštěstí. . .“ poklepal si na kapsu, v níž slabě rudě žhnul vejčitý útvar. „Pokud se z toho dostaneme.“

„Myslíte, že teď půjdou po nás, když ty karty máme?“

„To záleží. . .“ zamumlal Křížový J.